

**DAVID
BRIN**

SCIENCE FICTION MASTERS

DAVID
BRIN

EXISTENȚĂ

vol. 1

Traducere din limba engleză și note
de Ona Frantz

 PALADIN

*Lui „Joe Pripon“ Carroll,
care învârtește lasouri spațiale veritabile...*

și

*lui „Doc“ Sheldon Brown,
care îi învață pe călătorii în timp...*

*...și lui Ralph Vicinanza, care a ajutat
să prospere multe visuri și mulți visători.*

Partea întâi

*Săgeți și proiectile*¹

*Cei care ignoră greșelile viitorului sunt
condamnați să le săvârșească.*

Joseph Miller

¹ *Slings and arrows*, în limba engleză în original (*Hamlet*, actul III, scena 1).

SPECII

*ce contează? eu? sau **ia**? + întrebarea se rotește
+/- pe măsură ce trupul meu se rotește !/+ în ritm cu ciripitul
păsării din fereastră
„oamenii normali” nu gândesc așa -/-/-*

nici aspii¹-/- nici măcar cei mai autiști

***să înceteze rotirea!** -/- așa -/- acum înapoi la holo-ecran ->*

*ploaia stropește fereastra zornăitoare –
pasărea a plecat -/+ se ascunde de căderea de apă ++
cum mă ascund eu de căderea unei civilizații*

*atunci ce contează?/? progres? Noi creiere??
după **cortex**, după **biblioteci**, după **web**, **mesh**, **ia-grid**/
ce mai **urmează** ?/!*

*va aduce speranță/osândă pentru umanitatea nesăbuită +/?
pentru mințile strălucite de cobbly² +/?
sau pentru hibrizii autiști ca mine +/?*

¹ Aspi – suferinzi de sindromul Asperger, tulburare din spectrul autismului.

² Cobbly – creatură demonică dintr-o lume paralelă.

Capitolul 1

Eu, Amphorum

Universul avea două jumătăți uriașe.

O emisferă de stele sclipitoare îl înconjura pe Gerald în partea dreaptă.

Pământul albastru-cafeniu ocupa cealaltă parte. *Căminul*, după ce avea să se termine însărcinarea aceea. Curățatul mizeriei lăsate de o altă generație.

Ca un fetus în sacul lui amniotic, Gerald plutea într-o carapace de cristal agățată în capătul unei bare lungi, la ceva distanță de stația spațială *Endurance*. Protejată de pulsația sa vibrantă, bula aceea era mai mult spațiu decât stație.

Aici se putea concentra asupra semnalelor care soseau de la un satelit aflat la sute de kilometri distanță. O panglică lungă și îngustă de fibră care se învâртеjea departe, deasupra capului său.

*Bola*¹. Arcanul lui. Unealta pe care o folosea pentru însărcinarea curentă.

Bola este brațul meu.

Apucătorul este mâna mea.

Magnetică este pârgia mea de manevră.

O planetă îmi este pivot.

¹ Un fel de armă (folosită tradițional pe continentul american) realizată dintr-o funie sau o fâșie de piele rezistentă, cu greutate la fiecare capăt, care se aruncă și se înfășoară pe picioarele vitelor în alergare, imobilizându-le.

De obicei, mica incantație îl ajuta pe Gerald să se concentreze asupra slujbei – aceea de gunoier mai răsărit. „Încă mai există oameni care mă invidiază. Milioane, acolo jos, în pelicula aceea de apă, nori și țărături.”

Poate că unii priveau în sus chiar în acele momente, în timp ce amurgul zorea mai iute ca sunetul peste aglomerația Sumatrei. Apusul soarelui era momentul cel mai potrivit ca să surprindă o imagine fugară a acestei stații mari și vechi. De fiecare dată când *Endurance* se intersecta cu terminatorul – fie la răsărit, fie la asfințit –, faptul de a ști că o mână de oameni încă mai priveau în sus îl făcea să se simtă conectat cu umanitatea.

„Concentrează-te, Gerald. Asupra muncii.”

Aplecându-se și întinzându-și complet brațul drept de-a lungul trupului, încercă din nou să regleze tensiunea aceluia cablu care se rotea cu viteză departe, la două mii de kilometri deasupra lui, de parcă ar fi fost propria-i prelungire lipsită de vlagă.

Iar cablul îi răspunse. Semnale de feedback pulsară prin costumul neuro-sens al lui Gerald... dar nu păreau a fi cele potrivite.

„E vina mea”, își dădu seama Gerald. Comenzile pe care le trimitea către satelitul firav erau prea rapide, prea nerăbdătoare. De undeva de lângă el, micul Hachi protestă cu un țipăt strident. Celălalt ocupant al camerei sale gonflabile nu era deloc bucuros.

— În regulă, spuse Gerald, strâmbându-se la mica siluetă, îmbrăcată și ea într-un costum neuro-sens. Nu te agita. Rezolv eu problema.

Uneori o maimuță are mai multă judecată decât un om.

„Mai ales când omul arată în halul ăsta de neîngrijit”, își spuse Gerald. Își surprinsese întâmplător imaginea reflectată și observase ce pătată îi era îmbrăcămintea elastică – de la diverse băuturi vărsate și lichide de întreținere. Obrajii

cenușii îi erau emaciați. Fața îi era infestată, ba chiar bântuită, de sprâncene stufoase, neîngrijite.

„Dacă mă-ntorc în halul ăsta acasă, la Houston, ai mei nici n-au să mă lase să intru. Deși, cu toată solda mea de zbor cumulată...”

„Hai, concentrează-te!”

Îndârjit, Gerald apăsă scurt de două ori premolarul din stânga-jos și de trei ori pe cel din dreapta. Costumul îi răspunse cu șocul unui nou jet de Slow Juice printr-o venă din coapsă. Răcoarea, o moleșală menită a-l ajuta să gândească limpede, i se răspândi prin trup...

...și timpul parcă se târa.

Semnalele de *feedback* de la bola din depărtare aveau acum timp să ajungă la destinație. Se simți mai *integrat* în filamentul de treizeci de kilometri, care continua să se învâртеască greoi pe o orbită superioară. Impulsuri de curent electric care vibrau puternic *acolo sus* se traduceau *aici jos* sub forma unor gădilături slabe, străbătându-i lui Gerald încheietura palmei, urcându-i în braț și umăr, coborând pieziș prin spinare și mai departe până la degetul mare de la piciorul stâng, unde parcă își *săpau* un loc de sprijin. Când împinse, satelitul-cablu din depărtare îi răspunse aplicând o forță care se opunea câmpului magnetic planetar.

Operare la distanță. Într-o eră a inteligenței artificiale tot mai sofisticate, unele însărcinări continuau să necesite, ca pe vremuri, prezența unui pilot uman. Chiar dacă era unul plutitor într-o bulă, la mare distanță de zona unde se desfășura activitatea propriu-zisă.

„Ia să intensificăm puțin curentul. Să ne mai scadă puțin viteza de rotație.” O gădilătură în degetul de la picior reprezenta un impuls electric de câteva sute de amperi scui-pat dintr-un capăt al cablului de prindere rotitor, sporind

atracția magnetică. Uriașul cablu se rotea acum ceva mai lent peste peisajul înstelat.

Hachi – conectat în apropierea lui – chițai cârcotaș din propria-i plasă de fibre susținătoare. Era mai bine așa, deși micul capucin încă nu era convins.

— Ia mai slăbește-mă, bombăni Gerald. Știu ce fac.

Însă modelul dinamic creat de computer îi dădea dreptate lui Hachi. Continua să prevadă dificultăți la prindere când vârful cablului de prindere ajunsese să se întâlnească pentru scurt timp cu... ce-o fi fost bucata aceea de gunoi spațial care apăruse în raza vederii lui Gerald.

Încă o comandă prin apăsare pe dinte, și noaptea îl înconjura pe de-a-ntregul, simulând ceea ce ar fi văzut dacă s-ar fi aflat *acolo sus*, la sute de kilometri deasupra lui, în vârful cu mișcare accelerată al priponului, acolo unde se zărea mai limpede sclipirea stelelor. De la altitudinea aceea superioară, Pământul părea un disc mult mai mic, care ocupa doar un sfert de cer.

Acum tot ceea ce era de auzit, de simțit ori de văzut ajungea la el prin cablul robotic. Lasoul lui. O liană pe care putea să se legene, atârnat de o constelație îndepărtată.

„Maimuța... tot maimuță.”

Cablul *deveni* trupul lui Gerald. O gădilătură electrică de-a lungul coloanei vertebrale – ca o briză aducătoare de lapoviță – era șuvoiul de radiații Van Allen, prins în fâșii magnetice care produceau un sfârâit letal pe înălțimea orbitală medie, de la nouă sute de kilometri până pe la vreo treizeci de mii, fără întrerupere.

„Triumghiul Bermudelor din spațiul cosmic.” Nicio biată ființă omenească nu putea supraviețui pe tărâmul acela mai mult de o oră. Astronauții din misiunile Apollo acumulasera jumătate din doza de radiații alocată pe viață în timpul celor câteva minute în care sprintaseră prin centură către calmul și siguranța relativă a Lunii. Costisitorii

sateliți de comunicație sufereau mai multe stricăciuni când traversau pur și simplu acele altitudini medii decât într-un deceniu petrecut mai sus, pe blajina orbită geostaționară.

După perioada atât de scurtă a îndrăznețelor misiuni lunare – și după era *Zheng He*, încă și mai scurtă –, niciun astronaut nu se mai aventurase dincolo de centura de radiații. Preferau să se pitească în siguranță, dincolo de limita atmosferei, lăsând roboții să exploreze sistemul solar. Așa se face că Gerald era Tipul de Departament! Cu bola lui pe post de braț și cu apucătorul pe post de pumn, reușea să ajungă până dincolo. Să pătrundă foarte puțin în vâltoare. Nimeni altcineva nu mai ajungea atât de sus.

Pescuind gunoaiele.

— În regulă... murmură el. Unde ești...?

Radarul localizase ținta, după puterile lui de mașinărie care trebuia să lucreze într-o ceață pârâitoare de particule încărcate electric. Poziția și traiectoria variaua rapid, alunecând întruna pe lângă punctele de valori fixe, de parcă ar fi avut viață proprie. Mai mult decât atât, Gerald jura – deși nu-l credea nimeni – că, în zona asta care-ți dădea fiori, orbitele aveau tendința de a se *deplasa* cu până la câteva mii de procent, ceea ce se traducea în zeci de metri. Într-o asemenea situație, o captură cu bola devenea mai degrabă o chestiune de intuiție artistică decât de aplicare a legilor fizicii. Computerele încă mai aveau de învățat o mulțime de lucruri înainte de-a putea face o *asemenea* slujbă în locul celor câteva maimuțe.

Hachi chițai surescitat.

— Îhî, văd și eu, spuse Gerald.

Miji ochii, iar sistemele optice de la vârful priponului măriră automat o sclipire care se întrezărea drept înainte. *Ținta* – probabil vreo bucată de gunoi spațial lăsată de o generație anterioară, una de risipitori. Parte din explozia treptei secundare a unei rachete rusești, cine știe. Sau un

inel de racord de la un zbor Apollo. Poate una dintre acele capsule pline cu cenușă umană ejectate în zona asta, vrând-nevrând, pe vremea maniei cu funeraliile spațiale. Sau rămășițele vreunui experiment nesăbuit cu armament. Comandamentul Spațial pretindea că realizase harta radar completă a acestor gunoaie, inclusiv fotografierea lor până la o rezoluție de zece centimetri.

Gerald știa însă ce știa.

Indiferent ce era obiectul acela, venise vremea să-l aducă acasă înainte de a intra în coliziune cu alte resturi, provocând o cascadă de impacte secundare – fenomen de nestăvilit care forțase deja înlocuirea sau dotarea cu blindeje costisitoare a sateliților meteorologici și științifici.

Strângerea gunoiului nu era cea mai romantică în-deletnicire. Dar, la urma urmei, nici Gerald nu era un romantic. Departe de imaginea astronautului-erou cu bărbie fermă, tot ce vedea Gerald în rarele ocazii când se uita în oglindă era o dezamăgire de vârstă mijlocie, un chip ridat de atâta privit cu ochii mijiți în lumina tăioasă de pe orbită, unde răsăritul de soare era un zid care se năpustea spre tine la fiecare nouăzeci de minute.

Cel puțin se pricepea să-și pună imaginația la lucru, închipuindu-și că se afla *cu adevărat* sus, departe. Că trupul său real se învârtea acolo, la mii de kilometri distanță.

Măcar iluzia se dovedea perfectă. Gerald *era* bola. Treizeci de kilometri de filament conductor mlădios, realizând câte o răsucire lentă la fiecare treizeci de minute, sau de cinci ori în decursul fiecărui parcurs complet al orbitei alungite. La ambele capete ale cablului de prindere rotitor se aflau ciorchini compacți de senzori (*ochii mei*), emițători catodici (*mușchii mei*) și apucători (*mâinile mele care apucă și strâng*), pe care le simțea în acele momente parte din sine însuși în mai mare măsură decât orice fărâma de trup. Mai reale decât părțile de carne cu care se născuse, plutind